

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **V.S. N.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51 Vyšní Lhoty
234

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2021 č. j. OAM-11/LE-VL17-VL18-PS-2021, o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 21. 5. 2021. Žalobce namítal, že v jeho případě mělo být uplatněno zvláštní opatření podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tedy povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany osobně se hlásit Ministerstvu vnitra ČR ve stanovené době. Žalovaný nijak nezohlednil tu skutečnost, že má pronajatý pokoj v rodinném domě, kde by se mohl zdržovat v průběhu řízení. Bez jakéhokoli odůvodnění či vypořádání se s faktem, že zde má možnost pobývat na hlášené adrese, žalovaný pouze obecně uvedl, že by uložení zvláštního opatření vzhledem k jeho jednání v minulosti bylo nedostačující. Namítal rovněž, že na území České republiky má rodinné, resp. soukromé vazby – pobývá zde jeho otec a dcera a další přátelé, kteří mu vypomáhají. I tyto skutečnosti měl žalovaný zohlednit, žalovaný ovšem na ně nijak nereagoval. Tím porušil článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, který zaručuje právo na respektování rodinného a soukromého života. V napadeném rozhodnutí není jakákoli informace či odůvodnění žalovaného, který by se vypořádal s těmito jeho vazbami na území ČR. Namítal, že žalovaný pouze převzal argumentaci správního orgánu, který v předchozím řízení rozhodl o jeho zajištění v režimu zákona o pobytu cizinců. Pokud žalovaný uvádí, že jeho dosavadní způsob života v minulosti svědčí o nerespektování právního řádu ČR, pak je třeba k tomu dodat, že nepáchal žádnou trestnou činnost. V České republice byl „pouze“ nějakou dobu nelegálně. Kvůli tomu jej ovšem nelze odsuzovat jako osobu, která nerespektuje právní řád, neboť společenská škodlivost takového jednání je velmi nízká. Žalobce dále uvedl, že neexistuje jakákoliv povinnost žádat o mezinárodní ochranu okamžitě při vstupu do České republiky. Žádost může být podána fakticky kdykoliv, pokud objektivně existují pro to důvody.
2. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby.
3. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ust. § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť žádný z účastníků nenavrhl nařízení jednání, a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
4. Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 27. 1. 2021 č. j. KRPS-19489-33/ČJ-2021-010023 byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b), c), e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v platném znění, za účelem správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že žalobce se dne 25. 1. 2021 dostavil do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová, kde bylo zjištěno, že je na něho vyhlášeno pátrání pro zanedbání povinné výživy, je veden v evidenci nežádoucích osob do 9. 3. 2022, dále bylo zjištěno, že v letech 2016 a 2017 mu byla uložena správní vyhoštění, která nerespektoval a pobýval na území České republiky. Žalobce při kontrole nepředložil žádný doklad totožnosti, nemá žádné platné povolení k pobytu na území ČR a maří výkon úředního rozhodnutí. Ze správního spisu se dále podává, konkrétně pak z protokolu o výsledku žalobce jako účastníka řízení ze dne 26. 1. 2021, že ve Vietnamu žil do roku 2001, kdy vycestoval do České republiky. Žije v Aši, kde má pronajatý pokoj v rodinném domě. Žije sám. Ve vlasti byl naposledy v roce 2010. Žalobce potvrdil, že v České republice žije nelegálně. V roce 2016, kdy mu skončil trvalý pobyt, nevycestoval. Finančně jej podporuje

otec a přátelé. Jsou mu známy veškeré výsledky předchozích řízení o správních vyhoštěních i neúspěšně podaných opravných prostředcích a byl si vědom, že v České republice pobývá nelegálně, přestože měl vycestovat. Žalobce uvedl, že není rodinným příslušníkem občana Evropské unie. V České republice žijí jeho rodiče a dcera. Na ni dva roky neplatí výživné. V případě návratu do vlasti mu nic nehrozí.

5. Dne 31. 1. 2021 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany.
6. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 3. 2. 2021 č. j. OAM-11/LE-VL17-VL18-PS-2021 rozhodl, že žalobce je zajištěn ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu v zařízení pro zajištění cizinců. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu doba trvání zajištění byla stanovena do 21. 5. 2021. Žalovaný učinil závěr, že v případě žalobce se lze oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo jeho pozdržení, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Vyšel ze zjištění, že v letech 2016 a 2017 byla žalobci uložena správní vyhoštění pravomocnými rozhodnutími, která i po neúspěšných pokusech o odvolání nerespektoval a nadále pobýval na území České republiky. Správní orgán rovněž zjistil, že se žalobce nachází v evidenci nežádoucích osob, na území České republiky pobývá neoprávněně bez povolení k pobytu, bez platného cestovního dokladu a na území České republiky vykonával nelegálně pracovní aktivity, tedy nerespektoval kromě pobytových pravidel ani pravidla upravující otázku zaměstnanosti cizinců na území České republiky. Zdůraznil, že o mezinárodní ochranu požádal až po zadržení Policií České republiky, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Zdůraznil, že v rámci správních řízení z výpovědí žalobce nevyplynulo naprosto nic, co by mu bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu před jeho zadržením pro nelegální pobyt v České republice, maření výkonu správního rozhodnutí a umístěním do zařízení pro zajištění cizinců, pokud o podání žádosti měl skutečný zájem. Tyto okolnosti dle žalovaného nesvědčí o skutečném zájmu podat žádost o mezinárodní ochranu. Hodnotil také to, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal až ve chvíli, kdy byl zajištěn policií. Žalovaný rovněž zdůraznil, že žalobce pobývá v České republice již od roku 2001 a o mezinárodní ochranu již požádal v jednom případě. Žalovaný rovněž učinil závěr s ohledem na uvedené okolnosti, že v případě žalobce existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat povinnosti z území České republiky vycestovat, bude opět mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění. Žalovaný současně uvedl, že nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu.
7. Krajský soud k námitkám žalobce předeseílá, že rozhodnutí o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany je podle § 46a odst. 6 zákona o azylu prvním úkonem v řízení a podle § 46a odst. 4 téhož zákona musí žalovaný tento úkon učinit poměrně v krátké lhůtě 5 dnů, a to včetně doručení rozhodnutí žadateli. Žalovaný proto při vydání rozhodnutí o zajištění vychází především z dostupných informací poskytnutých příslušnými složkami Policie ČR. V tomto postupu neshledal pochybení ani Nejvyšší správní soud, jak plyne z jeho rozsudku z 5. 3. 2014 č. j. 3 Azs 24/2013-42, za předpokladu, že převzatá skutková zjištění umožňují dostačujícím způsobem posoudit, zda jsou splněny podmínky pro aplikaci daného důvodu k zajištění. Námitka žalobce, že se správní orgán omezil jen na zjištění policie v řízení o zajištění za účelem správního vyhoštění, není s ohledem na výše uvedené, důvodná. Je rovněž třeba poznamenat také to, že žalovaný pro účely rozhodnutí o zajištění kromě toho zohlednil i okolnosti, za kterých žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Svá zjištění a závěry z nich plynoucí uvedl detailně v odůvodnění

napadeného rozhodnutí, které soud shledal dostatečným a vyhovujícím nároku § 68 odst. 3 správního řádu.

8. Soud dále zastává názor, že se v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný v dostatečné míře vypořádal i s nemožností aplikace zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu a sdílí jeho závěry, že o neúčinnosti zvláštního opatření svědčí nejen nerespektování právního řádu České republiky (žalobce pobýval na území ČR bez jakéhokoli oprávnění k pobytu, v rozporu s uloženými správními vyhoštěními, bez platného cestovního dokladu, na území ČR vykonával nelegálně pracovní aktivity), ale také jeho zcela účelové jednání spočívající v tom, že mezinárodní ochrany se začal domáhat až po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným, ač měl k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany před svým zajištěním dostatek času. Žalobce neuvedl žádné objektivní překážky k vycestování do vlasti, naopak sdělil, že o žádných problémech v místě, kde ve Vietnamu bydlel, neví, v případě návratu do vlasti mu nic nehrozí. Přesto požádal o udělení mezinárodní ochrany, a to nikoliv bezprostředně poté, kdy k tomu měl příležitost, ač mu v tom nic nebránilo, ale teprve po svém zajištění za účelem realizace uloženého správního vyhoštění. Jeho jednání tak svědčí o vědomém nerespektování právních norem a účelovosti, přičemž nelze rozumně předpokládat, že by své jednání náhle změnil a respektoval uložená zvláštní opatření. S ohledem na uvedené skutečnosti je bez právního významu okolnost, že má pronajatý pokoj v rodinném domě v Aši. S ohledem na skutková zjištění žalovaného se soud ztotožňuje s jeho názorem, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění.
9. Volba mírnějších opatření, než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti nejen v řízení ve věci mezinárodní ochrany, nýbrž rovněž pro případ výkonu rozhodnutí o vyhoštění, kdy by se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně (viz rozsudek NSS č. j. 1 Azs 349/2016-48). Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení či výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření. Krajský soud přisvědčil v otázce neaplikace zvláštních opatření v případě žalobce závěrům žalovaného, který opřel své rozhodnutí o to, že žalobce se na území ČR nacházel nelegálně. V rozhodnutí také zdůraznil, že z jednání žalobce a okolností případu je zřejmé, že podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo účelové. Žalobce neoznačil žádnou překážku, která by mu v návratu do vlasti bránila. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak zřejmé, že důvodem, pro který žalovaný dospěl k závěru o neúčinnosti zvláštních opatření, bylo nerespektování právního řádu a účelovost žalobcova jednání. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 420/2008-32, č. j. 7 Azs 41/2019-24. Soud má za to, že žalovaný se možností aplikace zvláštních opatření zabýval v komplexním pojetí individuální situace žalobce a své závěry dostatečně odůvodnil. Žalovaný se dle názoru soudu vypořádal řádně se všemi klíčovými individuálními okolnostmi jeho případu. Dle názoru soudu zajištění žalobce není v rozporu ani se Směrnicí UNHCR o zajištění, neboť není svévolné a před vydáním napadeného rozhodnutí byly hodnoceny potenciální alternativy k zajištění. Závěry žalovaného nejsou ani v rozporu s článkem 15 preambule Směrnice č. 2013/33, EU.

10. V rozsudku č. j. 10 Azs 252/2017-89 Nejvyšší správní soud také konstatoval, že skutečnost, že má cizinec v České republice rodinné příslušníky, sama o sobě neznámá, že by zajištění nepřiměřeně zasahovalo do jeho soukromých a rodinných poměrů. Žalobce vypověděl, že na území České republiky kromě rodičů a nezletilé dcery, na kterou neplatí výživné, nemá žádné další rodinné příslušníky, ani zde nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie. V případě vycestování a návratu do Vietnamu mu nebrání žádné překážky, ani tam nebude ničím ohrožen. Jiné důvody, které by mu bránily ve vycestování a návratu do Vietnamu, nesdělil. Z výše uvedeného je tak zřejmé, že vazby žalobce na území ČR nejsou takové intenzity, že by jeho zajištění představovalo protiprávní zásah do jeho rodinného a soukromého života. Pouhé odloučení dospělého muže od rodičů a nezletilého dítěte, na které žalobce neplatí ani výživné a ani neuvedl, že by byl s dítětem v jakémkoli kontaktu, neznámá nepřiměřený zásah do žalobcova rodinného a soukromého života. Je rovněž třeba připomenout, že samotné zajištění neznámá úplnou ztrátu možností kontaktu s rodinnými příslušníky (viz rozsudek NSS č. j. 5 Azs 16/2015-32).
11. Soud uzavírá, že žádné z žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Skutkový stav lze mít podle názoru soudu za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu. Rozhodnutí žalovaného je taktéž přesvědčivě odůvodněno podle požadavků § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu. Soud proto žalobu vyhodnotil jako zcela nedůvodnou a v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.
12. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 12.03.2021

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje

